

Paatale, uden at den overordnede Myndighed i saa Henseende er bunden ved andet end Udkastets § 212.

II. Hvor efter det anførte Overanklageren skønner, at Paatale kan ventes at føre til Straffedom, er han paa den anden Side som Regel forpligtet til at paatale. For saa vidt kan Legalitetsprincippet siges at herske. Dog gælder herfra forskellige Undtagelser. For det første nævner Paragrafen nemlig en Række bestemt afstukne Tilfælde, i hvilke Overanklageren paa egen Haand er berettiget til at undlade eller standse Paatale, selv om Straffedom kunde ventes at blive Følgen af Paatale, om saadan iværksattes og gennemførtes. Disse Tilfælde ere de i Paragrafen under Nr. 1—3 nævnte.

Tilfælde af den i Nr. 1 nævnte Art findes i Straffelovens §§ 203, 256 og 257.

Med Hensyn til Nr. 2 (angaaende Straffelovens § 7 eller § 64) maa bemærkes, at der deri ogsaa for saa vidt rummes en Undtagelse fra Princippet i Paragrafens første Stykke, som Overanklageren herefter maa være pligtig at paatale, selv om ingen Straf kan ventes idømt, naar den paagældende dog kan ventes at blive kendt skyldig i et Forhold, der i Gentagelsestilfælde falder ind under en strengere Straffebestemmelse, altsaa først og fremmest Tyveri og Hæleri.

I øvrigt maa netop dette Numer antages at blive af en vis Vigtighed under den ny Ordning. Som udviklet i Motiverne til det ældre Forslag S. 33 vil det nemlig under en mundtlig Procedure ikke i samme Grad som under en skriftlig, være hensigtsmæssigt at samle alle de af samme Person begaaede, maaske ganske heterogene Forbrydelser under en og samme Sag. Der indrømmes derfor ikke blot Retten en stor Frihed til at skille Behandlingen ad, hvor Forening faktisk har fundet Sted (§ 62), men det staar tillige Overanklageren frit for at begrænse Forfølgningen til en eller flere Forbrydelser, medens Resten foreløbig holdes ude. Er nu de saaledes adskilte Forbrydelser i Sammenligning med de først paatalte af en saadan Beskaffenhed, at der i Henhold til Princippet i Straffelovens § 64 ikke kan ventes for dem at ville blive idømt nogen særlig Tillægsstraf af Betydning, selv om de bagefter bleve selvstændig forfulgte, og heller ikke Hensynet til Gentagelsesstraf kommer frem (jfr. oven for), kan Overanklageren, naar Straf idømmes for de først paatalte Forbrydelser, i Medfør af nærværende § 33, Nr. 2 helt undlade at forfølge de andre.

Tilfælde af den i Nr. 3 ommeldte Art findes i Straffelovens §§ 174, 236 og 263 (om Straffelovens §§ 159, 175 og 254. se § 32 sidste Stykke, Paatale efter § 235 sker som Politisag).

Men ved Siden heraf har Overanklageren som alt omtalt oven for ved denne §, den Ret og Pligt i *hvilket som helst andet Tilfælde* (derunder altsaa bl. a. alle de almindelige Tilfælde af første Gang begaaet Tyveri, Hæleri eller Bedrageri), i hvilket han under Hensyn til særlige formildende Omstændigheder finder, at Paatale kan undlades uden Skade for nogen offentlig Interesse, at forelægge Sagen for Rigsanklageren, der er beføjet til efter frit embedsmæssigt Skøn at beslutte Undladelse eller Standsning af Paatale og kun, naar Spørgsmaalet forekommer ham tvivlsomt, skal gøre Instilling til Justitsministeriet. At Justitsministeriet i øvrigt ogsaa i Tilfælde, i hvilke der ikke gøres udtrykkelig Indstilling til det, efter den særlige Anledning, der dertil maatte være, kan træffe en for Rigsanklageren bindende Afgørelse, forstaar sig af sig selv. I Kraft af den heromhandlede Bestemmelse i § 33, næstsidste Stykke, sammenholdt med § 28, 1ste Punktum, maa Tiltale bl. a. ogsaa kunne bortfalde i de i Straffelovens §§ 203, 2det Stk., 256 og 257 omhandlede Tilfælde, selv om vedkommende private ikke samtykker deri, naar tilstrækkelig stærke Grunde tale derfor; dog maa det herved erindres, at den i § 36 hjemlede subsidiære private Forfølgning vil gøre det til en noget betænkelig Sag for Paatalemyndigheden at benytte Beføjelsen efter § 33, næstsidste Stykke, mod den forrettedes Ønske.

III. Endelig fremhæves det for Tydeligheds Skyld udtrykkelig i Paragrafens sidste Stykke, at Frafaldelse af Tiltale i Henhold til Straffelovens § 36, sidste Punktum (jfr. oven for ved denne § i Begyndelsen) eller alene paa Grund af, at 10 Aar ere hengaaede, siden Forbrydelsen blev begaaet (Straffelovens § 70) som hidtil kun kan bestemmes af Justitsministeriet.

Som det vil ses, findes der hverken i § 33 eller andet Steds udtrykkelige Regler om Politimesterens Ret til i *Politisager* at undlade Forfølgning, uanset at Straffedom kan ventes afsagt, hvis Forfølgning finder Sted. Imidlertid ligger det i de herhen hørende Overtrædelsers Natur, at der ikke for deres Vedkommende kan være Tale om nogen streng Gennemførelse af Legalitetsprincippet. De taryelige Fordringer,